

Første Trin

Vi indrømmede at vi var magtesløse over for hash, og at vores liv var blevet uhåndterligt

Første trin handler om ærlighed, om at opgive vores vrangforestillinger og selvbedrag og forholde os til virkeligheden. Vi var nødt til at se ærligt på vores forhold til hash, og på hvordan hashen påvirkede vores liv. For nogle af os betød første trin, at vi var ærlige for allerførste gang i vores liv.

Mange af os havde brugt årevis på at prøve at styre vores hashforbrug. Vi retfærdiggjorde vores rygning og rationaliserede os frem til, at vi kunne styre det. Vi svor måske, at vi kun ville bruge hash i weekenderne, eller at vi kun ville ryge én joint om dagen. Nogle af os lovede os selv, at vi først ville ryge efter skole eller efter arbejde, eller kun når vi var alene. Nogle gange prøvede vi at lade være med at købe noget selv og kun bruge andres hash. Vi lavede alverdens fiksfakserier med vores forsyninger, gav vores lager til venner, gemte det i hjørner og kringelkroge som var svære at komme til, eller vi gravede det ned langt fra hjemmet. Alle disse kraftanstrengelser var forgæves. Vi forstod, at vi ikke kunne styre vores forbrug. Til sidst begyndte vi at ryge mindst lige så meget som før, ofte mere end nogensinde. Nogle af os stoppede i en periode, men vi begyndte altid igen.

Vi levede i illusionen om kontrol og troede ikke alene at vi kunne styre vores hashrygning, men også andre mennesker, steder og ting. Vi brugte megen energi på at bebrejde andre vores problemer. Vi holdt fast i vores misforståede ide om kontrol. De fleste af os havde længe insisteret på, at hash ikke engang var vanedannende. Det var trods alt bare en naturlig plante, som mange af os havde i vores haver. Vores liv var måske nok lidt flosset i kanterne, en smule rodet, men var det virkelig uhåndterligt? Mange af os mistede ikke vores arbejde; vores familier havde ikke forladt os; vores liv lod ikke til at være en total katastrofe. Vi levede i illusionen om funktionsdygtighed^[1].

Nogle af os håbede, at folk i helbredelse kunne lære os at styre vores hashforbrug, så vi kunne komme til at nyde det igen. Men tingene viste sig at være anderledes. Nogle af os holdt fast i vrangforestillingen om, at vi en skønne dag ville kunne have et moderat og kontrolleret hashforbrug.

Vi var fanget i sygdommen afhængighed. Fastlåst i hashens forræderiske greb. Det var vores bedste ven i årevis, før den vendte sig mod os. Den tid hvor hashen løftede vores humør var forbi. Nu efterlod den os fuld af sorg. Den tid hvor vi fik store indsigter var forbi. Nu oplevede vi forvirring, paranoia og frygt. Hashen gav os ikke længere oplevelsen af en udvidet social bevidsthed. Nogle af os blev paranoide eller oplevede andre vrangforestillinger, og vi levede i vores egen private verden. Hash banede ikke længere vejen for venskaber. Mange af os blev tilbagetrukne og isolerede os. Vi var for bange, afstumpede og sløve til at række ud efter venskab,

intimitet eller kærlighed. Vores behov for at være og forblive skæve, bestemte hvordan, og med hvem, vi tilbragte vores tid. Vores følelsesliv var blevet fladt eller fuldstændig vildt og hektisk. Vi havde det dårligt med vores følelser og var nogle gange bange for dem.

Vi indså, at vi havde tabt mange gange, men vi kunne ikke stoppe. Før eller siden fik den åndelige, mentale og følelsesmæssige sygdom krammet på os og bragte os langt ned i fortvivlelsens og håbløshedens dybe afgrund. I Marijuana Anonymous opdager vi magtesløshedens realitet; overgivelse opvejer illusionen om kontrol og bliver vores eneste mulighed for helbredelse. Vi er magtesløse over for hash i enhver form.

Indtil vi erkendte vores magtesløshed, afholdt benægtelsen os fra at indse, hvor uhåndterligt vores liv var blevet. Vores visioner for hvad vi ville opnå, og vores ønske om at være indsigtfulde, kærlige, medfølelse eller værdsatte var i det store og hele forblevet en drøm. Vi havde sjældent realiseret vores potentiale. Vi havde stillet os tilfredse med blot at fungere.

Nogle af os gik endnu længere. Vi begyndte at miste vores tænkeevner. Vi kunne ikke arbejde. Vores familier forlod os. Nogle af os var i fare for havne i fængsel eller blive indlagt på psykiatriske afdelinger. Vi begyndte oftere og oftere at omgås farlige folk for at sikre os vores hashforsyninger. Nogle af os blev udsat for mishandling; nogle af os mishandlede andre. Enkelte af os blev udstødte og hjemløse. På trods af alt dette, havde vi stadig svært ved at indrømme, at vi ikke længere kunne klare vort eget liv! Magtesløse? Vi troede, vi var universets centrum.

Igennem årene havde vi forgæves prøvet at gøre alt for at ændre virkeligheden. I MA fandt vi endelig modet til at se sandheden i øjnene. Vi holdt op med at praktisere benægtelse og blev villige til at stå ansigt til ansigt med vores sygdom. Da vi var nået til det øjeblik klarsyn, kunne vi ikke længere tillade os at have forbehold om vores magtesløshed over for vores sygdom. Hele programmets fundament er betinget af, at vi ærligt erkender vores magtesløshed over for afhængigheden, og at vi ikke kan håndtere vores eget liv. Men vi er dog stadig ansvarlige for vores egen helbredelse.

Første trin var det første skridt mod friheden. Vi erkendte vores magtesløshed og vores manglende evne til at styre vores eget liv. Vi begyndte at indrømme, at vi havde spillet fallit følelsesmæssigt, mentalt og åndeligt. Vi blev ærlige over for os selv. Det var kun ved at erkende vores magtesløshed på dette første trin, at vi blev villige til at tage de næste elleve trin.

Helbredelse sker ikke på én gang. Det er en proces, ikke en begivenhed. Processen bliver sat i gang den dag, vi holder op med at bruge hash eller begynder at gå til møder. Det begynder med et ægte ønske om at holde op med at bruge hash. Med en oprigtig forandring i vores indstilling. Med en sjæleforandrende erkendelse af at vi endelig er villige til at gøre hvad som helst for at forandre vores liv. Da vi erkendte, at vi var hashafhængige, at vi rent faktisk var magtesløse over for hash,

og at vores liv virkelig var blevet uhåndterligt, begyndte vi at forstå, hvor nyttesløst det var at blive ved med at prøve at håndtere det uhåndterlige. Vi begyndte at opgive vores egen trods og arrogance.

Vores fuldstændige overgivelse og en ny livsstil var altafgørende for vores helbredelse. Hvis vi skulle gøre os håb om at genopbygge vores liv, var vi simpelthen nødt til at finde en kilde til en magt, der var større end os selv og større end vores afhængighed. For at finde dette vendte vi os mod andet trin.